

Arrest

nr. 67 214 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTLIER, die *loco* advocaat T. DECALUWE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent geboren op (...) 1967 te Jerevan. U woonde samen met uw minderjarige dochter Mari in Jerevan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Uw vader was lid van de communistische oppositiepartij. Tijdens bijeenkomsten van de partij sprak hij openlijk over de fouten van de regering. Via uw vader leerde u Karen D. kennen. U had met Karen D. een buitenechtelijke relatie, waaruit uw dochter geboren is. Op 25 juli 1995 is uw vader overleden. U vermoedt dat hij werd vermoord omwille van zijn politieke activiteiten. Uw zus, die werkte in het

parlement en tijdens verkiezingen optrad als vertrouwenspersoon voor de communistische partij, probeerde de waarheid rond de dood van uw vader te achterhalen en diende verschillende beroepen in. In navolging hiervan werd uw zus ontslagen. U werd bedreigd, waarbij u werd gezegd dat uw zus geen verdere klachten meer mocht indienen. Op 27 december 1999 werd Karen D. vermoord tijdens een aanslag in het Armeense parlement. U verbleef samen met uw dochter van 2000 tot 2004 in de Russische Federatie, waar u een medische behandeling kreeg in Sint-Petersburg. Eind 2004 keerde u terug naar Armenië op vraag van uw moeder. U verbleef 3 maanden in Armenië. Tijdens deze 3 maanden gebeurden er regelmatig huiszoekingen, waarbij op zoek werd gegaan naar documenten van uw vader. U werd op een dag, in deze periode, aangerand en mishandeld door Karen B., die een hoge functie bekleedde bij de KGB. U besloot Armenië te verlaten en ging in 2005, samen met uw minderjarige dochter, naar Nederland, waar u op 8 juni 2005 een asielaanvraag indiende bij de Nederlandse asielinstanties. Bij beschikking van 14 juni 2007 werd uw aanvraag afgewezen. Deze beschikking is bij uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage op 5 februari 2007 onherroepelijk geworden door ongegrondverklaring van het beroep. In hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State werd de aangevallen uitspraak op 6 augustus bevestigd. Tijdens uw verblijf in Nederland werd op 14 april 2006 het huis van uw moeder, waar u uw domicilie had, gedwongen verkocht. Uw zus werd sinds 2006 opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Op 7 augustus 2007 overleed uw moeder aan de gevolgen van een hartinfarct. Op 3 september 2008 diende u een tweede asielaanvraag in voor de Nederlandse asielinstanties. Uw asielaanvraag werd afgewezen op 2 februari 2009. Op 21 augustus 2009 werd uw beroep door de Rechtbank 's Gravenhage ongegrond verklaard. Op 9 oktober 2009 werd uw hoger beroep voor de Nederlandse Raad van State ongegrond verklaard en werd de door u bestreden beslissing bevestigd. Op 14 februari 2010 werd u vanuit Nederland gerepatriëerd naar Armenië. U werd hierbij begeleid door 3 politieagenten en een dokter. Uw minderjarige dochter Mari bleef in Nederland achter bij een vriendin. U werd op de luchthaven in Jerevan gedurende 5 uur vastgehouden voor ondervraging. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u de stad niet zou verlaten, gezien u mogelijks opgeroepen zou worden voor verdere ondervraging. U verbleef enkele dagen bij uw tante in Jerevan, in de wijk Zeytun. Eén week na uw aankomst, rond 21 februari 2010, hebt u een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van een Armeens paspoort. Er werd u verteld dat u geen paspoort kon krijgen omdat uw domicilie nog steeds op uw oud adres stond. U diende van de eigenaar toestemming te krijgen om uw domicilie op dat adres te laten staan. Bij het verlaten van het gebouw waar het paspoortenbureau gelegen was kwamen 2 politieagenten in uniform naar u toe. Zij vroegen u met hen mee te gaan. Ze brachten u naar een u onbekende plaats, waar Karen B. u opwachtte. Hij herinnerde u aan het feit dat hij u had voorgesteld om zijn minnares te worden. U werd vastgehouden in een kamer in een huis op een u onbekende locatie. Karen B. kwam verschillende malen langs. Hij diende u hierbij medicatie toe, waaronder injecties met een u onbekende vloeistof. U werd zo een 2 maanden vastgehouden, tot het moment dat Karen A. en zijn zus Marine, familieleden van u, u vonden. U werd onderzocht door een dokter. U leefde nadien tot uw vertrek ondergedoken in A., in een buitenverblijf van uw vriendin E. T. U verliet Armenië uiteindelijk op 2 september 2010 met het vliegtuig vanuit de luchthaven Zvartnots in Jerevan. U reisde met uw eigen paspoort via Praag naar België. Op 21 september 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw origineel Armeens paspoort, een kopie van de eerste 2 pagina's van een vervallen Armeens paspoort met Russische vertaling, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van de overlijdensakte van uw moeder, een kopie van uw registratie als alleenstaande moeder, een bewijs dat uw dochter Mari klaar is voor de basisschool, een kopie van bewijs van domicilie, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de geboorteakte van uw moeder, een kopie van een notarieel document van uw tante, een kopie van een verkoopsakte, een boekje met schoolfoto's van uw dochter en een brief van het CAW Menen met een medisch attest in verband met uw aanvraag tot medische regularisatie. Daarnaast legde u een foto van uw dochter en een man in uniform voor, een boarding pass d.d. 2 september (2010) voor een vlucht van Zvartnots naar Brussel en een volmacht op naam van K. A.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die u kende met B. Karen, hoofd van een dienst binnen de nationale veiligheidsdienst. Uw vader werd in 1995 vermoord omwille van zijn politieke activiteiten binnen de oppositie, waarna u en uw familie problemen kenden met de autoriteiten, voornamelijk met B. Karen. U kende eveneens persoonlijke problemen met Karen B., nadat u zijn voorstel om zijn minnares te worden afwees. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u in Armenië gekend zou hebben aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs van de politieke activiteiten van uw vader, hoewel u vermeldde dat uw vader een gekend persoon was (CGVS 31/01/2011, p.6-7). Nochtans

liggen deze politieke activiteiten, volgens uw verklaringen, aan de basis van uw problemen (CGVS 31/01/2011, p.15, p.30; CGVS 21/02/2011, p.17-18). De overlijdensakte van uw vader toont aan dat uw vader is gestorven door ophanging (zie document 3 in groene map). Dit document zegt echter niets over de omstandigheden van zijn dood. U vermoedt dat uw vader werd vermoord omwille van zijn politieke activiteiten, maar kan dit vermoeden met geen enkel document staven (CGVS 31/01/2011, p.7). Aangezien uw vader volgens uw verklaringen een "politiek groot mens" was, zou men redelijkerwijze kunnen verwachten dat hierover iets verschenen zou zijn. Tevens verklaarde u dat uw zus klacht indiende bij de politiediensten en een expert vroeg om het lijk van uw vader te onderzoeken (CGVS 31/01/2011, p.6-7). U verklaarde dat uw zus in dit verband over documenten beschikt, maar legde hier geen enkel document van voor (CGVS 31/01/2011, p.7; CGVS 21/02/2011, p.7). U legde evenmin enig begin van bewijs voor van de (gedwongen) opname van uw zus in een psychiatrisch ziekenhuis (CGVS 31/01/2011, p.10), hoewel u eveneens verklaarde dat uw zus hiervan bewijzen heeft. Uit de overlijdensakte van uw moeder blijkt dat uw moeder gestorven is als gevolg van een acuut hartinfarct en dat ze leed aan een chronische hart- en vaataandoening. Uit dit attest blijkt echter nergens wat de omstandigheden waren van haar overlijden, laat staan dat uw moeder zou zijn gestorven als gevolg van de door u aangehaalde problemen (CGVS 21/02/2011, p. 15). Voorts dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegde van uw (buitenechtelijke en/of vriendschappelijke) relatie van 2 à 3 jaar met Karen D. noch enig bewijs dat Karen D. de biologische vader is van uw kind (CGVS 31/01/2011; p.11-12). Gezien uw verklaringen dat uw zus de identiteit van de vader van uw kind verraadde en er hierop een groot schandaal uitbrak, zou men redelijkerwijze kunnen verwachten dat hierover iets zou zijn verschenen (CGVS 21/02/2011, p.18-19). U stelde bovendien verkeerdelijk dat Karen D. was omgekomen op 27 december 1999 (CGVS 31/01/2011, p. 11), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat hij op 27 oktober 1999 om het leven kwam. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u evenmin enig begin van bewijs voorlegde van uw verblijf van 4 jaar, namelijk van 2000 tot 2004, in de Russische Federatie (CGVS 31/01/2011, p.4-5, p.19). De vertaling van uw oude Armeens paspoort naar het Russisch, waarbij u aanhaalde dat dit nodig was voor uw reis naar Rusland (CGVS 31/01/2011, p.22), geeft geen enkele informatie omtrent uw verblijf van 4 jaar in Rusland. U verklaarde dat u, nadat het u gelukt was vrij te komen na uw vasthouding door Karen B. in 2010, werd onderzocht door een dokter, maar staafde dit op geen enkele manier (CGVS 21/02/2011; p.8-9). Het is trouwens opmerkelijk dat u na uw ontsnapping niet liet onderzoeken wat de samenstelling van de u toegediende injecties was (CGVS 21/02/2011 p.9), zeker gezien uw medische voorgeschiedenis. Gezien u tijdens uw asielprocedure voor de Nederlandse autoriteiten reeds gewezen werd op het belang van documenten ter staving van uw asielrelaas, is het weinig aannemelijk dat u hiervan geen attest zou hebben gevraagd. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. U legde ter staving van uw asielrelaas een kopie voor van de verkoopsakte van de woning van uw moeder, waar u eveneens uw domicilie had (zie document 11 in groene map). U stelde hierbij dat het een gedwongen verkoop betrof (CGVS 31/01/2011, p.10). Afgezien van het feit dat het hier een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is, blijkt uit deze verkoopsakte niet dat het hier een gedwongen verkoop betrof (zie document 11 in groene map). Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze verkoopsakte gelegaliseerd werd door een notaris. Uit deze documenten blijkt evenmin dat u als eigenaar te boek stond en rechten had om het pand te verkopen. Uw moeder was immers destijds nog in leven en u heeft geen eigendomsdocumenten voorgelegd waaruit uw eigendom over dit pand is gebleken. De kopie van het attest van de paspoortafdeling van het district Arabkir, dat u voorlegde ter staving van uw domicilie op het in de verkoopsakte vermelde adres, kan de geloofwaardigheid omtrent de gedwongen verkoop evenmin herstellen (zie document 7 in groene map). Gezien het feit dat dit document dateert van 15 juli 2008, bijgevolg van na de verkoop van de woning op 14 april 2006, rijzen er twijfels omtrent de authenticiteit van dit document, dat overigens eveneens een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is. Het attest dat uw tante een afschrift van de verkoopsovereenkomst heeft bekomen, eveneens een kopie, kan de geloofwaardigheid in dit verband evenmin herstellen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit de door u voorgelegde volmacht, opgesteld op 2 augustus 2010, blijkt dat u beschikte over een andere eigendom te Jerevan (CGVS 21/02/2011; p.2-3). Uit uw verklaringen blijkt dat dit appartement reeds voor uw vertrek naar Nederland uw eigendom was (CGVS 21/02/2011; p.14). Deze documenten spreken zich bovendien niet uit over de ernstige problemen die u of uw familie zouden gekend hebben met Karen B.. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in het gedrang. Het is voorts opvallend dat u slechts weinig concrete informatie kon weergeven omtrent essentiële aspecten van uw asielrelaas. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal gaf u aan dat Karen B. een hoge positie had binnen de KGB, waarbij u aangaf dat hij hoofd was van een hoogste bureau, maar u kon hier geen verdere informatie over geven (CGVS 31/01/2011, p.8; CGVS 21/02/2011, p.19-20). Uw verklaring dat u het niet kon weten omdat dit geheim is, is weinig aannemelijk gezien het feit dat

uw familielid, M. A, die u hielp om van bij B. te ontsnappen, volgens uw verklaringen eveneens een hoge positie binnen de KGB bekleedt (CGVS 31/01/2011, p.8, p.20). Toen u tijdens uw gehoor gevraagd werd of u via M. A, de functie van Karen B. had proberen te achterhalen, antwoordde u ontkennend, waarbij u aangaf dat dit u niet interesseerde (CGVS 21/02/2011, p.20). U hebt evenmin geprobeerd enige informatie op te zoeken omtrent K. B. (CGVS 21/02/2011, p.18). Het is in dit verband opvallend dat u evenmin kon aangeven in welke afdeling van de militaire dienst K. A. werkzaam was, hoewel u verklaarde een allerbeste band met hem te hebben en hij u eveneens hielp bij uw ontsnapping (CGVS p.31/01/2011, p.16-17). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast. De door u verklaarde vrees voor uw autoriteiten en Karen B. wordt verder ondermijnd door het feit dat u een week na uw aankomst in Armenië zich persoonlijk heeft gemeld voor het verkrijgen van een Armeens paspoort (CGVS 21/02/2011; p.4-5). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bij aankomst op de luchthaven op 14 februari 2010 werd vrijgelaten op voorwaarde dat u de stad niet mocht verlaten (CGVS 21/02/2011; p.4). Bovendien blijkt uit uw Armeens paspoort dat u dit werd uitgereikt op 1 maart 2010, nota bene op het ogenblik dat u in een buitenverblijf op een u onbekende locatie door B. werd vastgehouden (Zie document 1 in groene map). Nu verklaarde u weliswaar dat u uw Armeens paspoort niet persoonlijk heeft afgehaald, wat normaal gezien wel moet, maar dat K. A. of M. A. uw paspoort heeft afgehaald (CGVS 31/01/2011; p.20; CGVS 21/02/2011, p.11, p.23). In eerste instantie verklaarde u dat u niet op de hoogte was hoe hij uw paspoort had kunnen verkrijgen, waarna u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat dit door middel van betaling bekomen was (CGVS 31/01/2011, p.20; CGVS 21/02/2011, p.11).

Bovendien blijkt uw op 1 maart 2010 uitgereikte paspoort op pagina 4 een uitreisstempel te bevatten, waarmee u Armenië kon verlaten (zie document 1 in groene map). Gezien uw verklaringen als zou u de stad niet mogen verlaten, is het niet aannemelijk dat u deze uitreisstempel werd uitgereikt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat paspoorten in Armenië in persoon moeten worden aangevraagd en bij afhaling ter plaatse moeten worden ondertekend. Bovendien blijkt uit deze informatie dat de paspoortdienst behoort tot de politie en dat voordat men een dergelijke uitreisstempel in het paspoort krijgt, gecontroleerd wordt of er naar betrokkene geen strafrechtelijk onderzoek loopt. Het is dan ook niet aannemelijk dat u, die verklaarde door het hoofd van een hoogste bureau van de KGB te worden gevisieerd, een dergelijke stempel zou hebben verkregen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van de door u verklaarde vrees nog verder ondermijnd. Ten slotte, als verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens het hoofd van een hoogste dienst bij de KGB, dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u Armenië hebt verlaten op 2 september 2010, met het vliegtuig vanuit Jerevan, met uw eigen paspoort (CGVS 31/01/2011; p.24). Gezien de door u verklaarde vrees kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u uw land zou verlaten op dergelijke legale, publieke en traceerbare wijze via de luchthaven van Jerevan. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Voor wat betreft het medisch attest d.d. 22 oktober 2010 van Dr. K. L, huisarts, die als diagnose stelt dat u ernstige paniekstoornissen met hyperventilatie heeft, dient te worden opgemerkt dat dit attest niet bestemd is voor het Commissariaat-generaal maar gericht is aan de geneesheer-ambtenaar van de Dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. De inhoud van dit attest levert in geen geval enig bewijs dat de beschreven moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde feiten in uw asielrelaas. Dit attest is dan ook niet van dien aard dat het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen. Betreffende het attest van psychologe K. V. dient te worden opgemerkt dat dit zeer kort en niet gedetailleerd is. Voorts zegt dit attest enkel dat u regelmatig naar het CAW te Menen komt. Dit attest vermeldt dat u een traumatisch verleden heeft, maar geeft hierbij geen enkele specificatie over de mogelijke oorzaak hiervan. Voor wat betreft het "compleet patiëntdossier" dient te worden opgemerkt dat dit slechts een overzicht van uw medische historiek in Nederland betreft. Deze attesten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet herstellen. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw geboorteakte, uw oud Armeens paspoort en de geboorteakte van uw moeder bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. Het document ter registratie als alleenstaande moeder, toont slechts aan dat u in Armenië geregistreerd staat als alleenstaande moeder, wat hier evenmin betwist wordt. De schoolfoto's van uw dochter en de foto van uw dochter met een man in uniform, ondersteunen evenmin de door u aangehaalde moeilijkheden die u zou gekend hebben. Het attest van schoolrijpheid van uw dochter Mari, toont slechts aan dat zij naar de basisschool kon gaan,

wat evenmin ter discussie staat in deze beslissing. De kopie van uw boarding pass toont aan dat u op 2 september (2010) vanuit Jerevan naar Brussel vloog.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. DOORDAT het CGVS oordeelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vluchtmotieven zodat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. TERWIJL de door het CGVS ingeroepen argumenten om tot deze vaststelling te komen geenszins overtuigen, zoals hierna verder zal uiteengezet worden.

1) Het CGVS stelt: (...).

- Verzoeksters vader was inderdaad politiek actief, doch verzoekster zou niet weten met welke documenten zij dit thans nog zou kunnen bewijzen. Haar beide ouders zijn inmiddels overleden en hun huis is verkocht, het is aldus onmogelijk om nog op zoek te gaan naar documenten i.v.m. deze politieke activiteiten. Het feit dat er niets is verschenen over de dood van verzoeksters vader heeft dan weer alles te maken met het feit dat men deze dood zo stil mogelijk wou houden vanuit de regering. Verzoekster heeft dit ook zo verklaard, zie CGVS 31.01.2011, p. 7:

“- Is er ruchtbaarheid gegeven aan de dood van uw vader, in het nieuws of de krant? Er werd zelfs aan ons gezegd dat we niet meer verder konden gaan om beroep in te dienen. Hoe kon daarover nog iets in de media verschijnen? We werden dikwijls bedreigd. Alles werd stiekem gehouden, om de zaak niet verder te belichten.”

Wat wél voorligt, is de overlijdensakte waaruit blijkt dat verzoeksters vader gestorven is door ophanging. Dit document is wel degelijk een begin van bewijs dat verzoeksters relaas over de dood van haar vader omwille van zijn politieke activiteiten waarheidsgetrouw is.

- Wat betreft de klacht van verzoeksters zus en haar gedwongen opname, weet verzoekster inderdaad dat haar zus daar documenten over heeft/had, doch verzoekster is alle contact met haar zus kwijtgeraakt (zie CGVS 31.01.2011 p. 9). Zij weet niet waar haar zus is, ze weet zelfs niet of ze nog in leven is, dus hoe zij dan bij haar nog documenten kunnen opvragen?

2) Het CGVS stelt: (...).

- Dat verzoekster geen bewijzen heeft over haar relatie met Karen D. en het feit dat hij de biologische vader is van Mari, is nogal evident, omdat deze relatie volledig geheim was. Nadat verzoeksters zus haar daarover had versproken, is er inderdaad een schandaal uitgebroken in die zin dat er daarover veel werd gesproken in het parlement, maar verzoekster heeft er geen weet van dat daarover ooit iets is verschenen in de pers. Zie CGVS 21.02.2011, p. 19:

“- Iets van in de pers gekomen? Ik denk het niet. Maar er werd veel over gepraat, vreselijk veel.”

- Het feit dat verzoekster als sterftedatum van Karen D. 27.12.1999 zei in de plaats van 27.10.1999 was louter een vergissing — het is dan ook maar de maand die verschilt. Men mag hierbij ook niet uit het oog verliezen dat verzoekster door de gebeurtenissen kampt met serieuze psychologische problemen en zij tijdens de interviews op het CGVS bijzonder gestresseerd was. Verzoeksters raadsman heeft dit ook duidelijk aangegeven, zie CGVS 21.02.2011, p. 24: *“Ik wil tenslotte benadrukken dat door haar traumatisch verleden en haar medische problemen dat zij problemen heeft om zaken te onthouden en chronologisch weer te geven. Ik heb stukken 9ter neergelegd.”*

- Buiten de vertaling van het Armeens paspoort naar het Russisch, kan verzoekster geen andere documenten voorleggen tot bewijs van haar verblijf in Rusland, dit omdat haar verblijf er illegaal was (zie CGVS 31.01.2011, p. 19). Nochtans vormt de vertaling van het oude Armeens paspoort naar het Russisch wel degelijk een begin van bewijs van verzoeksters verblijf in Rusland. Indien verzoeksters dochter Man zou bevraagd worden, zou tevens vastgesteld moeten worden dat zij heel goed Russisch kan.

- Het doktersbezoek tenslotte gebeurde geheim: een privé-dokter kwam tot bij verzoekster in A, waar ze bij haar vriendin verbleef. Om die reden heeft verzoekster daaromtrent geen documenten. Om dezelfde reden is er geen verder onderzoek gebeurd naar de inhoud van de injecties. Overigens vertrouwde verzoekster erop dat de dokter alle nodige onderzoeken had gedaan, nodig met het oog op de gezondheidstoestand van verzoekster.

3) Het CGVS stelt: (...).

Het feit dat de kopie van het attest van de paspoortafdeling dd. 15 juli 2008 vermeldt dat het domicilie van verzoekster nog steeds op het in de verkoopsakte vermelde adres was, bewijst juist wel degelijk dat de verkoop is doorgegaan zonder de noodzakelijke toestemming van verzoekster. Immers, het is precies omwille van het feit dat verzoekster eigenaar was van het huis, dat haar domicilie daar geplaatst is geweest, en het is pas bij toestemming met de verkoop van een eigen huis, dat dit domicilie verplaatst wordt, hetgeen in casu aldus niet gebeurd is. Het feit dat verzoekster ook eigenaar was van een appartement, doet hieraan geen afbreuk, nu dit domicilie slechts op één adres kan geplaatst worden.

4) Het CGVS stelt: (...).

Het is voor de buitenwereld geenszins eenvoudig om te weten welke functie iemand precies bekleedt binnen de KGB, zodat dit iets is wat verzoeksters geenszins kan verweten worden. M.A. mag dan ook wel bij de KGB werken, dit verandert niets aan het feit dat verzoekster geen inzicht heeft in de diverse functies bij de KGB. Het enige wat verzoekster weet, is dat Karen B. in elk geval een hogere functie bekleedt dan M. A. Hetzelfde geldt voor de precieze afdeling van de militaire dienst van K. A.

5) Het CGVS stelt: (...).

Zoals uiteengezet in het feitenrelaas, vroeg verzoekster een week na haar aankomst in Armenië dit paspoort aan om zo naar Georgië te kunnen reizen om er naar de Nederlandse ambassade te kunnen gaan om na te gaan wat zij kon ondernemen om opnieuw met haar dochter, die in Nederland was achtergebleven, herenigd te kunnen worden; in Armenië is er immers geen Nederlandse ambassade. Dit hield dan misschien wel een risico in, terecht zo is gebleken, maar wat moest verzoekster dan doen? Het was immers ten behoeve van de enige die haar nog dierbaar is, nl. Haar dochter. Uiteindelijk zijn zowel het paspoort zelf als de uitreisstempel kunnen bekomen worden door toedoen van Karen en M. A., die hiervoor betaald hebben. Ook al moet een paspoort dan in principe persoonlijk afgehaald worden en wordt een uitreisstempel maar gegeven na controle naar strafrechtelijke onderzoeken, mits betaling kan men in Armenië alles bekomen, hetgeen in casu niet anders was. Corruptie tiert dan ook welig in Armenië (zie stuk 2).

6) Het CGVS stelt: (...).

Ook hier geldt opnieuw dat men mits betaling in Armenië alles kan bekomen. Meerbepaald betaalden K. en M. A. 10.000€ voor de volledige reis (cfr CGVS 3l.Ol.201l.p. 25).

Conclusie: Er is aldus geen enkele valabale reden om geen geloof te hechten aan de door verzoekster ingeroepen vluchtmotieven. Er moet dan ook besloten worden dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van art. 1 A lid 2 van de Conventie van Genève, namelijk omwille van de problemen die verzoekster kent met de autoriteiten in haar land en in het bijzonder met Karen B., dit aanvankelijk omwille van de politieke activiteiten van haar familie, thans ook omwille van de asielaanvraag die verzoekster in Nederland heeft ingediend, zodat haar de vluchtelingenstatus — minstens de status van subsidiaire bescherming — dient toegekend te worden."

2.2. Volgens de bestreden beslissing is verzoekster er niet in geslaagd de door haar aangehaalde problemen in Armenië aannemelijk te maken. Zo leverde verzoekster geen enkel begin van bewijs van de politieke activiteiten van haar vader, van de klacht die haar zus indiende bij de politiediensten naar aanleiding van de dood van haar vader, van de (gedwongen) opname van haar zus in een psychiatrisch ziekenhuis, van de (buitenechtelijke en/of vriendschappelijke) relatie met K. D. (laat staan dat zij aantoonde dat deze de biologische vader van haar kind zou zijn), van haar verblijf van vier jaar in de Russische Federatie, van haar medische behandeling na de vasthouding door Karen B. en van de gedwongen verkoop van de woning van haar moeder. Verder is het opvallend dat verzoekster weinig concrete informatie kon geven omtrent essentiële aspecten van haar asielrelaas (zoals de positie die K. B. bekleedde binnen de KGB, voor welke afdeling van de militaire dienst K. A. werkte), noch had verzoekster geprobeerd hierover enige informatie op te zoeken. Haar aangehaalde vrees voor de autoriteiten en K. G. wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster een week na haar aankomst in Armenië zich persoonlijk heeft gemeld voor het verkrijgen van een Armeens paspoort en de vaststelling dat verzoekster haar land zou verlaten hebben op legale, publieke en traceerbare wijze via de luchthaven van Jerevan. De door verzoekster neergelegde medische attesten kunnen de geloofwaardigheid van haar relaas niet herstellen. Gelet op de elementen van het dossier besloot de commissaris-generaal op goede gronden verzoekster de vluchtelingenstatus en het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoekster zich grotendeels beperkt tot het louter herhalen van reeds eerder tijdens de procedure gegeven verklaringen en het hernemen van passages uit het gehoorverslag, wenst verwerende partij er op te wijzen dat dit niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het louter herhalen van de asielmotieven zonder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, volstaat immers niet om de schending van artikel 1 A (2) Conventie van Genève (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft.

Verzoekster stelt dat de neergelegde overlijdensakte wel degelijk een begin van bewijs is dat verzoeksters relaas over de dood van haar vader omwille van zijn politieke activiteiten waarheidsgetrouw is.

Verzoekster beperkt zich louter tot het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is niet dienstig. De verwerende partij kan worden bijgetreden in de motivering van de bestreden beslissing, namelijk dat de door verzoekster neergelegde overlijdensakte van haar vader weliswaar aantoonde dat haar vader is gestorven door ophanging, doch dat dit document niets zegt over de omstandigheden van zijn dood. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat verzoekster haar vermoeden dat haar vader werd vermoord omwille van zijn politieke activiteiten met geen enkel document kan staven. De bestreden beslissing merkt vervolgens terecht op dat aangezien verzoeksters vader volgens haar verklaringen een "politiek groot mens" was men redelijkerwijze zou kunnen verwachten dat hierover iets verschenen zou zijn. De bestreden beslissing wijst er tevens op dat verzoekster evenmin enig document neerlegde ter staving van haar bewering dat haar zus klacht indiende bij de politiediensten en een expert vroeg om het lijk van hun vader te onderzoeken, hoewel verzoekster verklaarde dat haar zus in dit verband over documenten beschikt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet in staat is de door naar aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen noch met de nodige stukken die haar beweringen zouden ondersteunen. Op basis hiervan kan worden geconcludeerd dat verzoekster er niet in slaagt tegemoet te komen aan de bewijslast die in beginsel op de asielzoeker rust en deze in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aan haalt.

Wat de sterfdatum van K. D. betreft, merkt verzoekster op dat het een loutere vergissing betreft en dat het dan ook enkel de maand is die verschilt. Bovendien kampt verzoekster met serieuze psychologische problemen en was zij tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal bijzonder gestressed.

Verzoeksters argument dat zij zich vergist zou hebben, bevestigt slechts de vaststelling dat haar verklaringen aangaande het overlijden van K. D. niet in overeenstemming zijn met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, maar kan dit niet vergoelijken. Op elke asielzoeker rust immers de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen en dat verzoekster gestressed was, doet geen afbreuk aan deze plicht. Stress is dan ook geen plausible verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Elk gehoorgesprek brengt immers stress en emoties met zich mee. I is geen gegeven voorhanden dat stress verzoekster verhinderd zou hebben de ware toedracht te vertellen.

De bestreden beslissing stelt correct, voor wat betreft het medische attest van 22 oktober 2010 van Dr. K. L., huisarts, die als diagnose stelt dat verzoekster ernstige paniekstoornissen met hyperventilatie heeft, dat dit attest niet bestemd is voor het Commissariaat-generaal maar gericht is aan de geneesheer-ambtenaar van de Dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. De inhoud van dit attest levert bovendien geen enkel bewijs dat de beschreven moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de door verzoekster aangehaalde feiten in haar asielrelaas. Betreffende het attest van psychologe K. V. wordt opgemerkt dat dit zeer kort en niet gedetailleerd is. Voorts zegt dit attest enkel dat verzoekster regelmatig naar het CAW te Menen komt. Dit attest vermeldt weliswaar dat verzoekster een traumatisch verleden heeft, maar geeft hierbij geen enkele specificatie over de mogelijke oorzaak hiervan. Voor wat betreft het "compleet patiëntdossier" dient te worden opgemerkt dat dit slechts een overzicht van verzoeksters medische historiek in Nederland betreft. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat de neergelegde attesten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen herstellen. Dat verzoeksters psychologische problemen haar zouden verhinderen correcte en coherente verklaringen af te leggen, kan bijgevolg ook niet worden weerhouden. Elke asielzoeker staat onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden

verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt.

Verzoekster is van mening dat de vertaling van het oude Armeense paspoort naar het Russisch wel degelijk een begin van bewijs van verzoeksters verblijf in Rusland vormt.

Verzoekster beperkt zich louter tot het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal. Met de commissaris-generaal kan worden gesteld dat de vertaling van verzoeksters oude Armeense paspoort naar het Russisch geen enkele informatie geeft omtrent verzoeksters verblijf van vier jaar in Rusland. Daar verzoekster beweerde samen met haar dochter in de periode 2000-2004 in de Russische Federatie te hebben verbleven, alwaar zij een medische behandeling kreeg in Sint Petersburg, is het niet onredelijk van de commissaris-generaal te verwachten dat zij dit verblijf kan staven met enig begin van bewijs.

Verzoekster stelt dat zowel het paspoort als de uitreisstempel kunnen bekomen worden door toedoen van K. en M. A., die hiervoor betaald werden. Verzoekster bevestigt dat in principe een paspoort persoonlijk afgehaald moet worden en een uitreisstempel maar gegeven wordt na controle naar strafrechtelijke onderzoeken, maar benadrukt dat mits betaling in Armenië alles kan bekomen worden. Corruptie tiert welig in Armenië zoals ook blijkt uit het uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Armenië van augustus 2010.

Waar verzoekster herhaalt het paspoort en de uitreisstempel door toedoen van K. en M. A. bekomen te hebben en bevestigt dat in principe een paspoort persoonlijk afgehaald moet worden en een uitreisstempel maar gegeven wordt na controle naar strafrechtelijke onderzoeken (gehoorverslag Commissariaat-generaal, *d.d.* 31 januari 2011, p. 20-21), wordt vastgesteld dat het louter herhalen van reeds eerder tijdens de procedure gegeven verklaringen niet dienstig zijn ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing. Met de verwerende partij kan gesteld worden dat het, zelfs los van de corruptie in Armenië, niet aannemelijk is dat verzoekster een dergelijke uitreisstempel zou verkregen hebben en het land zou verlaten hebben met het vliegtuig vanuit Jerevan in het bezit van haar eigen paspoort indien zij daadwerkelijk door het hoofd van een hoog bureau van de KGB zou worden geviséerd. Gezien de door haar verklaarde vrees is het inderdaad niet aannemelijk dat verzoekster haar land zou verlaten op een dergelijke legale, publieke en traceerbare wijze via de luchthaven van Jerevan. Deze vaststellingen doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekster ingeroepen ernstige vervolgingsvrees jegens het hoofd van een hoge dienst bij de KGB. Het feit dat verzoekster verklaart haar land legaal te hebben verlaten met haar eigen paspoort, toont aan dat zij inderdaad niet in de specifieke negatieve aandacht van haar autoriteiten stond. Bovendien wordt er op gewezen dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De loutere verwijzing naar en neerlegging van een rapport van algemene aard over de toestand van het land van herkomst toont overigens geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Verzoekster toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoeksters asielaanvraag ongegrond is. Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Verzoekster baseert zich voor de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas. Dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op wat voorafgaat wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing overwegingen die haar afdoende motiveren.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC